

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อจัดการกับผู้กระทำความผิดนั้น ขึ้นอยู่กับความเชื่อของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัยเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิด และเหตุผลที่จะต้องจัดการหรือปฏิบัติกับคนที่ทำผิด โดยสังคมแต่ละยุคสมัยนั้นจะมีจุดเน้นในวัตถุประสงค์และวิธีการปฏิบัติต่อคนที่ทำผิดหรือการลงโทษผู้กระทำความผิดที่แตกต่างกันไป วัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดที่เกิดขึ้นในยุคต่าง ๆ จนถึงปัจจุบันนั้น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (Retribution) เป็นวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เก่าแก่ มีมาตั้งแต่สมัยที่สังคมยังป่าเถื่อน รูปแบบการลงโทษมีลักษณะรุนแรง ป่าเถื่อน เพื่อเป็นการชดเชยและสนองต่อความรู้สึกของผู้เสียหายที่อยากเห็นผู้กระทำความผิดถูกลงโทษให้สาสมกับสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป ไม่ได้มองถึงประโยชน์ในอนาคต และความจำเป็นของสังคม คือไม่ได้พิจารณาว่าการลงโทษนั้นมีผลในการป้องกันอาชญากรรมเพื่อไม่ให้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นอีกหรือไม่ และไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมของโทษกับความผิดที่กระทำ

2. การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) เป็นผลมาจากแนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical School) ซึ่งเชื่อว่าการกระทำผิดเกิดจากการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย หรือการบังคับใช้กฎหมายอ่อนแอ ทั้งนี้เพราะมนุษย์มีเหตุผล และมีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ที่จะเลือกหรือไม่เลือกทำอะไรก็ได้ โดยจะเลือกทำในสิ่งที่ตนได้รับประโยชน์และพอใจ แต่ไม่เลือกทำให้เกิดความทุกข์และความเจ็บปวด การลงโทษจะต้องมีความแน่นอน รวดเร็ว เสมอภาค และโทษที่เหมาะสม จึงจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้ง

3. การลงโทษเพื่อตัดโอกาสในการกระทำความผิด (Incapacitation) มีหลักการว่าอาชญากรรมย่อมไม่เกิดขึ้นถ้าไม่มีอาชญากร หรืออาชญากรไม่มีโอกาสในการกระทำผิด มุ่งป้องกันการกระทำผิดซ้ำโดยทำให้เขาหมดโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำได้ เช่นการเนรเทศให้พ้นไปจากสังคม หรือการตัดอวัยวะเพื่อตัดโอกาสผู้กระทำความผิดในการประกอบอาชญากรรมขึ้นอีก หรือการประหารชีวิต สำหรับการลงโทษที่สนองต่อวัตถุประสงค์นี้ และใช้กันแพร่หลายในปัจจุบันคือการจำคุก แต่เป็นเพียงการแยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคมเป็นการชั่วคราว และท้ายที่สุดก็ต้องกลับเข้ามาใน

สังคมอีก และเมื่อกลับมาแล้วผู้กระทำผิดอาจมีความโกรธแค้นสังคมมากขึ้น หรืออาจปรับตัวเข้าสู่สังคมได้ยาก เพราะสังคมไม่ยอมรับเนื่องจากมีตราบาปติดตัว ว่าเป็นคนชั่วคุก

4. การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด (Rehabilitation) เป็นแนวคิดของสำนักอาชญาวิทยา ปฏิฐานนิยม (Positive School) ซึ่งเชื่อว่าการกระทำของมนุษย์ถูกกำหนดจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ปัจจัยทางจิตวิทยา ปัจจัยทางชีวภาค และปัจจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งอยู่นอกเหนือจากการควบคุมของมนุษย์ แต่มนุษย์ถูกกดดันหล่อหลอมจากสิ่งแวดล้อมและปัจจัยต่าง ๆ เหล่านั้น ไม่สามารถเลือกกระทำได้อย่างอิสระจนมีบุคลิกภาพที่บกพร่องและหันไปกระทำความผิด การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เน้นการแก้ไขที่ตัวของผู้กระทำความผิดมากกว่าการกระทำผิด โดยศึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อหาสาเหตุของการกระทำความผิดและแนวทางแก้ไข เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้แก้ไขปรับปรุงตัว ไม่ถลำลึกไปสู่การกระทำผิดมากขึ้น ซึ่งเหมาะสำหรับผู้กระทำผิดบางประเภท เช่น ผู้กระทำผิดครั้งแรก ซึ่งได้กระทำผิดเพราะอารมณ์ชั่ววูบหรือโดยพลั้งพลาด หรือกระทำไปเพราะความจำเป็น

วัตถุประสงค์การลงโทษผู้กระทำความผิดทั้งสี่ข้อดังกล่าวข้างต้น ยังเป็นวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน หากแต่จุดเน้นได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เน้นการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนไปสู่การลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู นับเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญของกระบวนการยุติธรรม จากการที่มุ่งแต่ต้องการเห็นคนที่ทำร้ายผู้อื่นได้รับผลเช่นกัน และลงโทษชดเชยให้สาสมกับความผิดเพื่อให้เกิดความยุติธรรม ตามหลัก “ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” (An eye for an eye, a tooth for a tooth) มาเป็นการแก้ไขฟื้นฟูให้เกิดความสำนึกในการกระทำผิด สามารถกลับตัวเป็นคนดี และกลับคืนสู่สังคมโดยไม่ถูกตีตรา ในขณะที่เดียวกันกระบวนการยุติธรรมก็ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมมากขึ้น เพื่อให้เหยื่อได้รับการเยียวยา และได้รับการชดเชยค่าเสียหายจากการถูกละเมิดของผู้กระทำความผิด มีการนำหลักการสมานฉันท์มาใช้ ช่วยลดความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความยุติธรรมขึ้นอย่างแท้จริง ทำให้อาชญากร และเหยื่ออาชญากรรม รวมทั้งชุมชนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขต่อไป

องค์กรต่าง ๆ ในกระบวนการยุติธรรมของไทย ต่างก็มีมาตรการในการเบี่ยงเบนผู้กระทำผิดออกจากกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ผู้กระทำผิดได้รับผลกระทบที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมน้อยที่สุด เช่น พนักงานอัยการมีการนำมาตรการชะลอการฟ้องมาใช้กับผู้ต้องหา ศาลมีการพิพากษาผู้กระทำความผิด ให้รอการกำหนดโทษ รอการลงโทษ หรือคุมประพฤติโดยไม่ต้องส่งตัวเข้าเรือนจำ ส่วนราชทัณฑ์ ก็มีวิธีการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษ การอภัยโทษ เพื่อจูงใจให้นักโทษประพฤติปฏิบัติกลับตัวเป็นคนดี พ้นโทษออกจากเรือนจำเร็วที่สุดและสามารถใช้ชีวิตนอกเรือนจำได้อย่างปกติ มาตรการต่าง ๆ เหล่านี้มีระเบียบและกฎหมายรองรับ มีการนำมา

ใช้กันอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ผู้กระทำผิดเหล่านั้นได้รับโอกาสในการแก้ไขความประพฤติของตน โดยชุมชนและสังคมเข้ามามีส่วนร่วม โดยมีความสอดคล้องกับแนวความคิดการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

ในชั้นพนักงานสอบสวน การกระทำความผิดหรือข้อพิพาทที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งหรือได้รับคำร้องทุกข์ไว้ มีหลายประเภท อาจแบ่งได้ดังนี้ เช่น คดีที่กระทำโดยเจตนา คดีที่กระทำโดยประมาท คดีที่มีอัตราโทษเล็กน้อย (ลหุโทษ) คดีที่มีโทษสูง คดีความผิดอันยอมความได้ คดีอาญาแผ่นดินยอมความไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งคดีแต่ละประเภทยังกล่าวมาบางครั้งผู้กระทำความผิดอาจไม่ใช่อาชญากรโดยสันดาน โดยกระทำผิดไปโดยมิได้มีเจตนา เช่น เกิดอารมณ์ชั่ววูบ การบันดาลโทสะ การขาดความยับยั้งคิด การถูกยั่วยุ ความประมาทเลินเล่อ ความยากจน หรือกระทำเพราะถูกบีบคั้นทางจิตใจ ผู้กระทำผิดบางคนหากได้รับการอบรมให้ความรู้หรือช่วยเหลือ อาจปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและสามารถแก้ไขฟื้นฟูให้เป็นคนดีได้โดยไม่ต้องนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้โดยการนำพฤติการณ์แห่งคดี การยอมรับผิด การขอใช้เยียวยาแก่เหยื่อมาประกอบการพิจารณาด้วย ซึ่งคดีประเภทนี้แม้กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดที่ไม่สามารถยอมความกันได้ แต่หากได้มีการไกล่เกลี่ยให้เหยื่อได้รับการเยียวยาจนเป็นที่พอใจ และผู้กระทำผิดพร้อมจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก็น่าจะมีข้อยกเว้นของกฎหมายให้เป็นความผิดอันสามารถยอมความได้ เพื่อให้คดีสามารถยุติได้โดยเร็วในชั้นพนักงานสอบสวน โดยผู้กระทำผิดไม่ต้องรับโทษ ทั้งนี้โดยมีพนักงานสอบสวน หรือมีคณะกรรมการเป็นผู้ทำหน้าที่ในการไกล่เกลี่ย แต่พบว่าในปัจจุบันหากเป็นความผิดที่ไม่สามารถยอมความกันได้ตามกฎหมายแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการไกล่เกลี่ยจนสามารถตกลงกันได้ คดีก็ไม่สามารถจะยุติได้ในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนก็ต้องส่งสำนวนการสอบสวนและตัวผู้ต้องหาให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด ส่งผลให้มีคดีที่สำคัญอื่น ๆ ค้างอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลจำนวนมาก เพราะศาลจะต้องเสียเวลามาพิจารณาตัดสินคดีประเภทนี้ ก่อให้เกิดความสิ้นเปลือง เสียเวลา สูญเสียงบประมาณในการดำเนินการ ตลอดจนส่งผลให้ผู้กระทำผิดไม่ได้รับโอกาสในการกลับตัวเป็นคนดี มีรอยมลทิน และผู้เสียหายหรือเหยื่อไม่ได้รับการเยียวยา หรือชดเชยค่าเสียหายโดยเร็ว

อย่างไรก็ตามในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ พนักงานสอบสวนแต่ละคนก็มีวิธีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องมาจากคดีอาญา อย่างไม่เป็นทางการ เพื่อให้คู่กรณีทั้งฝ่ายผู้ต้องหา และฝ่ายผู้เสียหายได้มีโอกาสในการพบปะ พูดคุยทำความเข้าใจกัน หรือชดเชยค่าเสียหาย โดยอาจมีการให้ญาติของคู่กรณี หรือบุคคลที่ทั้งสองฝ่ายเคารพนับถือ หรือไว้วางใจมาเข้าร่วมในการเจรจาไกล่เกลี่ยด้วย รูปแบบและวิธีการและข้อตกลงต่าง ๆ ตลอดจนบุคคลที่มาร่วมในการไกล่เกลี่ยอาจแตกต่างกันไปเนื่องจากยังไม่มีหลักเกณฑ์

ระเบียบ หรือกฎหมายมารองรับ โดยความสำเร็จในการใกล้เคียงขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ปัจจัยทางด้านความรุนแรงหรือพฤติกรรมแห่งคดี ปัจจัยเกี่ยวกับเหยื่อ ปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้กระทำผิด หรือปัจจัยเกี่ยวกับพนักงานสอบสวน เป็นต้น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ โดยอนุกรรมการด้านการประสานงานและบริหารจัดการ มีมติเห็นชอบและให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาเมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2550 โดยมีเหตุผลที่สมควรให้มีการใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน ที่เกี่ยวกับความผิดอันยอมความได้ ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี ตามที่กำหนดไว้ท้ายร่างพระราชบัญญัติ ด้วยการกำหนดแนวทางการสมานฉันท์เพื่อการใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญามาใช้ มีข้อดีคือ จะทำให้ผู้เสียหายและผู้ต้องหาได้มีโอกาสประนีประนอมยอมความกัน เมื่อผู้ต้องหาสำนึกผิดและยินยอมปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ทำให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาและได้รับการชดเชยค่าเสียหายโดยรวดเร็วทันที ซึ่งจะเป็นผลดีต่อคู่กรณี และเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากกว่า เพราะสามารถลดระยะเวลาและความยุ่งยากซับซ้อน ในการดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมของคู่กรณี ลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล ลดปัญหาความขัดแย้งในชุมชน และลดงบประมาณภาครัฐ ส่งผลให้ประชาชนทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมในการอำนวยความสะดวกและป้องกันอาชญากรรม เพื่อเสริมสร้างให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ดังนั้น การศึกษาถึงแนวทางในการใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อร่างพระราชบัญญัติใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ในฐานะที่พนักงานสอบสวนมีหน้าที่โดยตรงในการอำนวยความสะดวกเบื้องต้น และเป็นผู้ทำหน้าที่ใกล้เคียงตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ คือ เพศ อายุ การศึกษา ยศ ตำแหน่งรายได้ สถานะภาพสมรส ระยะเวลาในการทำงานด้านสอบสวน และปริมาณคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี ของพนักงานสอบสวน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติใกล้เคียงข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ...

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

จากการที่ผู้ทำการศึกษาได้เข้ารับการศึกษ ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ สาขาการบริหารงานยุติธรรม มีความเห็นว่าการมุ่งแต่จะลงโทษผู้กระทำความผิดเพียงอย่างเดียว นั้น ไม่สามารถจัดการกับปัญหาอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง ควรจะนำวิธีการสมานฉันท์มาใช้ในกระบวนการยุติธรรมของไทย โดยการกำหนดวิธีปฏิบัติให้เป็นรูปธรรม มีกฎหมายรองรับ และถูกนำมาใช้อย่างจริงจัง โดยเริ่มต้นตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวน และจากประสบการณ์ การปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนของผู้ทำการศึกษา ซึ่งมีหน้าที่ในการรวบรวมพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิด หรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา เพื่อนำผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม มานานเกือบ 10 ปี มีความเห็นว่า คดีบางประเภทนอกเหนือจากความผิดที่กฎหมายบัญญัติให้สามารถยอมความได้ และความผิดลหุโทษ สมควรจัดให้มีการไกล่เกลี่ย และหากสามารถไกล่เกลี่ยกันได้สำเร็จก็ให้สามารถยอมความได้ในชั้นสอบสวนโดยถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งนี้โดยคำนึงถึงอัตราโทษ ความรุนแรงของพฤติกรรมที่ได้กระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณี การไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคมส่วนรวม การยอมรับของชุมชน การรู้สึกความผิด และการชดใช้เยียวยาผู้เสียหายมาประกอบการพิจารณา ประกอบกับขณะนี้ ได้มีการร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. เพื่อนำมาใช้ในการไกล่เกลี่ยคดีอาญาในชั้นสอบสวน ผู้ศึกษาจึงต้องการที่จะสำรวจทัศนคติของพนักงานสอบสวนว่ามีความรู้ความเข้าใจ และมีทัศนคติอย่างไรเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติ ดังกล่าว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงหลักการของร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
2. เพื่อศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อร่าง พระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรค ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนในอนาคต และแนวทางแก้ไข

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง ทักษะของพนักงานสอบสวนต่อการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน : ศึกษาเฉพาะกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ในครั้งนี้ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาจะศึกษาเฉพาะพนักงานสอบสวน ระดับ สบ.1-สบ.3 ทุกคนที่ปฏิบัติหน้าที่และสังกัดอยู่ในกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 รวม 11 สถานีตำรวจ จำนวน 156 คน

สมมติฐานในการศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานสอบสวนได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ยศ ตำแหน่ง รายได้ สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงานด้านสอบสวน และปริมาณคดีที่รับผิดชอบเฉลี่ยต่อปี มีความสัมพันธ์กับทักษะของพนักงานสอบสวนต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

โดยแบ่งเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

1. เพศของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
2. อายุของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติ ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
3. ระดับการศึกษาของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
4. ยศของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติ ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
5. ตำแหน่งของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
6. รายได้ของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
7. สถานภาพสมรสของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์ต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.
8. ประสบการณ์ในการทำงานด้านสอบสวนของพนักงานสอบสวนมีความสัมพันธ์กับทักษะต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

9. ปริมาณคดีเฉลี่ยต่อปีที่พนักงานสอบสวนรับผิดชอบมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

นิยามศัพท์ในการศึกษา

ทัศนคติ หมายถึง ความคิดเห็น หรือความรู้สึกนึกคิด ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในการศึกษารั้งนี้ หมายถึงความคิดเห็นของพนักงานสอบสวน สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7 ที่มีต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

พนักงานสอบสวน หมายถึง พนักงานสอบสวน (สบ.1), (สบ.2) และ (สบ.3) ที่มียศตั้งแต่ว่าที่ร้อยตำรวจตรี ถึงยศพันตำรวจโท ที่ปฏิบัติหน้าที่สอบสวนในสถานีตำรวจนครบาล สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 7

การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญา หมายถึง การเจรจาต่อรองข้อพิพาท หรือข้อขัดแย้งระหว่างฝ่ายผู้เสียหาย และฝ่ายผู้ต้องหา ที่เกิดขึ้น สืบเนื่องมาจากการกระทำความผิดกฎหมายอาญาของฝ่ายผู้ต้องหา ที่มีบุคคลที่สาม หรือคณะบุคคลเข้ามาช่วยเหลือให้คู่ความเจรจาต่อรองกันได้สำเร็จ

ชั้นสอบสวน หมายถึง ขั้นตอนในการสอบสวนคดีอาญา ของพนักงานสอบสวนเริ่มตั้งแต่เมื่อมีคดีอาญาเกิดขึ้น และก่อนที่จะส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณา

คู่กรณี หมายถึง ผู้เสียหายฝ่ายหนึ่ง และผู้ต้องหาฝ่ายหนึ่ง ในคดีอาญาที่มีผู้เสียหาย แต่ไม่รวมคดีที่รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย

บก.น. 7 หมายถึง กองบังคับการตำรวจนครบาล 7

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบหลักการของร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

2. ทราบถึงความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติของพนักงานสอบสวนต่อร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

3. ทราบปัญหาและอุปสรรค ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนในอนาคต